

Poeme în proză

Tudor Arghezi

Vântule, Pământule
Viața mea trece către veac

Viața mea trece către veac, și nu a fost zi în care să nu mă gândesc pentru tine și să nu mă leapăd de chipul făcut ție de oameni.

Ruga mea e gândul.

Tu nu ești un socotitor al faptelor și un cântăritor de lucruri rele și ușoare. Tu nu ești un stăpân, făcător de porunci și ziditor de piedici. Tu ești un prieten, mai puțin decât un prieten și mai mult. Te-am găsit ca pe un copil, între ceruri, aruncând cu stele în Mare și jucând cu mâna oglinda lunii rotunde în odăile noastre albe. Tu nu te-ai posomorât niciodată, ca oamenii răi și chinuiți, și nu ai fâgăduit munci și poveri. În prisacă, te uitaicu mine la stupi și albine, și, în câmpie, te aplecai pe florile de trifoi. Păcat? Un singur păcat: uciderea omului cu mâna omului răzbunător și hoț. Toate celelalte sunt viață și știrbire de viață.

Zi de zi și ceas de ceas m-am gândit pe tăcute și m-am întristat. Nimeni nu a crezut că suferința mea venea de unde ninge teiul de zăpadă și că era o suferință de nemărginit. Nu am cutezat, când întârziam și mă lăsam codaș, târăgănit afară de lume, să răspund că, tiptil, căutam pe Dumnezeu. Îmi lipsea acel Dumnezeu care nu era nici în cărți, nici în biserici și pe lângă care au trecut oamenii și nu l-au văzut. Pe acela l-am găsit după ce s-au stins vara fierbinte și toamna frumoasă peste mine, de cincizeci de ori. Eu crezusem că nu te voi mai afla niciodată și-mi pusesem uneltele deoparte.

Bucuria mea cine ar putea-o povesti acum? Ziua mea are un rost. Înțeleg multe lucruri până aseară neînțelese. Sunt voios și sprinten, culorile mele au înviat: am câștigat! Am o patrie, am un cămin! Și scândurile din casa mea au început să trăiască. Și încep și scaunele să umble. Mi-a pierit golul și nu-mi mai e frică de ziua de azi, nici de ziua mâine. Împrejurările s-au micșorat, ura nimănuia nu mă mai doare; deodată, oamenii s-au pitit ca greierii și au scoborât la măsura lor. În tot ce mă îngrijora și mă ținea în loc s-a strecurat nepăsarea sfântă, căci am chemat toate ceasurile mele negre și le-am adunat și le-am gonit cu bătaoarea de muște: o singură clipă a înghițit o jumătate de veac.

M-am sculat dintr-un somn greu și adânc și am rupt, întinzându-mi brațele, cu pumnii strânși de-o lene întunecată, rădăcinile mărunte ce-mi prinseseră degetele de așternut. Aduceți-mi calul tânăr din grajd, aduceți-mi veștmintele noi, cizmele de fier, platoșa lucie și spada. Și aduceți-mi și vioara, căci vreau să cânt călare, trecând prin păduri și cetăți. Vreau să știe toată lumea că m-am împăcat cu cel pe care nu l-am cunoscut, și că de aici înainte suntem în loc de unul mai mulți, căci Domnul meu este cât o sută și cât o mie. M-am ajuns și m-am biruit.

Veniți, rele și primejdii, val-vârtej peste mine: voi nu mai aveți nicio puternicie. De unele voi zâmbi, de altele în hohote voi râde.